

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

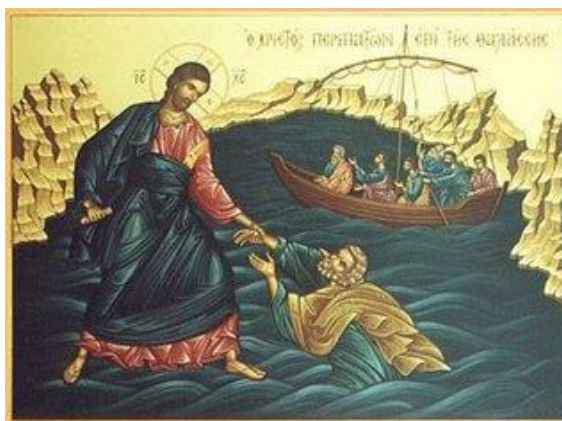
**Неділя 9-та по
П'ятидесятниці: Він пішов
помолитися!**

**Ninth Sunday after
Pentecost: He went up to
pray!**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

Сьогоднішня Євангелія (Матвія 14:22-34) хвилююче описує чудо ходження Ісуса по морю. Його учень, Петро, побачивши це надзвичайне видовище, відчув натхнення попросити благодаті те ж саме робити – і так *сталося!* А тоді став перейматися тим, як же це можливо йому чинити те, що чинить. І «бачачи велику бурю» став боятися. Зразу почав він потопати! Але він не розгубився. Він знав куди звернутися о поміч. Він крикнув «Рятуй мене, Господи», простягнувши руки до Ісуса. «І зараз Ісус простяг руку й схопив його... [І я]к до човна ж вони ввійшли, буря вщухнула». Тут дійсно одне чудо за другим. Як вірно поступили ті, що були в човні, коли поклонилися Йому й проголосили: «Ти справді Син Божий!» Вони свідомили, що Він діє Божою силою та владою.

Багатозначний вислів знаходиться

Today's Gospel reading (Matthew 14:22-34) gives a dramatic account of the miracle of Jesus' walking upon the sea. His disciple, Peter, seeing this most extraordinary sight, was inspired to ask for the grace to do the same - and *did* so! That is, until he started worrying about how he could be doing what he was doing. Then he "saw the wind" and became afraid. At once he started to sink! Yet he did not lose his presence of mind. He knew where to get help. "Lord, save me," he cried out, reaching to Jesus. And "Jesus immediately reached out his hand and caught him... And when they got into the boat, the wind ceased". Here indeed is miracle upon miracle. How right were those in the boat to worship Jesus and proclaim: "Truly, You are the Son of God". They recognized that He was acting with the power and authority of God.

There is a significant phrase at the

на початку цього Євангельського читання, якого ми, можливо, проочили, бо ж ці слова просто дають вступ для хвилюючої події, яка тут розгорнулася. Ось ті слова: «Він на гору пішов помолитися насамоті». Ісусова Молитва! Ось тут джерело Його чудес! Він творив ознаки та чуда, щоб вивявити пришествя в силі Царства Божого. Він творив їх Силою Божою, яка була так рясно доступною Йому через Його Молитву. Він не рахував марним той час проведений у молитовному спілкуванні з Отцем Небесним – і не вважав, що це зайняття для вільного часу, коли немає нічого іншого важливішого. Будьмо чесні: чи не саме так ми дивимося на Молитву? Чи не думаємо часом, що це - просто свого роду намагання сприймати бажане за дійсне? Чи захист для тих, які надто ледачі, щоб давати самі собі раду? Чи можливо, щось таке, що дає нам змогу почуватися, що ми все ж таке – добрі люди? Чи просто обов'язок, занедбання якого спричинює в нас неприємне почуття провини – і тому ми стараємося якнайшвидше відбутися від нього, щоб перейти до чогось цікавішого?

Ясно що зовсім не так дивився Ісус на Молитву. Та ж Він навіть відсилав людей від Себе, щоб мати час на Молитву! Молитва була Йому зв'язком з Джерелом Життя, Його рятунком! Вона була такою ж важливою Йому, як дихання. Молитвою Він знаходив силу до життя та творення чудес. Молитвою Він здобував провидіння та заохоту. Молитва відновлювала та постійно відсвіжувало Його свідомість безперервного спілкування з Богом Отцем. Молитвою Ісуса Небо й земля поєднувалися для Нього і для

very beginning of this Gospel reading which we may have missed because it simply sets the stage for the unfolding drama. Here it is: "He went up on the mountain by Himself to pray". The prayer of Jesus! Here is the source of the miracles He wrought! He did signs and wonders to show the coming of the Kingdom of God in power. He did them by the Energy of God, which was available to Him so plenteously because of His prayer. He did not consider the time He spent in prayerful communion with the Father to be wasted or to be a leisure-time activity - something to be done when He was not too busy. Let's be honest: Is that not precisely how we so often view prayer? Do we not sometimes think that it is just another word for wishful thinking? Or a refuge for people who are too lazy to do something to help themselves? Or just something to make us feel that we are good people? Or merely a duty we feel guilty about neglecting - so we try to get it over with as quickly as we can?

Obviously this was not the way Jesus viewed prayer. He actually sent people away so that He could have the time to pray! Prayer was His life-line. Prayer was as essential to Him as breathing. Through prayer He found the power to live and do His wonders. Through prayer He received guidance and encouragement. Prayer restored and kept ever fresh His awareness of His continual communion with God the Father. Through Jesus' prayer Heaven and earth came together for Him and for those who heard and followed Him!

Brothers and sisters - we need to ponder this message very carefully.

тих, які слухали Його і йшли за Ним.

Брати й сестри – треба й нам задуматися уважно над цією справою. Ми мусимо перемінити свій погляд про Молитву. Нам так потрібно того, що дає Молитва: спілкування з Богом, провидіння, *енергія*! У нас кричуча потреба цих справ. Не в тому річ, що Молитва примусить Бога дати нам того, що Він інакше не дав би. Молитва зовсім не міняє Бога. Бог завжди безмежно щедрий. Він постійно виливає Свою Благодать на нас – та на все створіння Його – дощ на спраглу, пересохлу землю нашої зіпсутої гріхом невдосконаленої людської природи. Та не завжди ми сприймаємо цієї Благодаті. Ми мусимо її приймати. Молитва не Бога змінює – вона змінює нас! А в цій переміні – суть покаяння. Не надто пізно для нас перемінитися – ми ж постійно змінюємось. Зробімо так, щоб ця переміна була для нас зміною на краще. Відновімо наші зусилля в Молитві. Продовжуймо кликати до Бога у наших думках та своїми устами. Посвячуймо час на *зосереджену* на Бога Молитву. Посвячуймо час на прославлення Бога та побожні чини – вдома, на самоті, з родиною та в Храмі. Це ж Молитва перетворює нас на справжніх повноцінних людей.

We need to change our idea about prayer. We need what prayer provides - communion with God, direction, *energy*! We need these things desperately. It is not that prayer will make God give us things that otherwise He would not give. Prayer does not change God at all. God is *always* infinitely generous. He is continually pouring out His grace upon us - upon all His creatures - as rain upon the thirsty, parched ground of our fallen, imperfect human nature. But we are not always receiving that grace. We *need* to receive it. Prayer makes us *open* to receive it. Prayer does not change God - it changes us! Change is the meaning of repentance. It is not too late for us to change – for in fact we *are* changing all the time. Let's make that change a change for the better. Let's renew our efforts in prayer. Let's keep on calling out to God in our minds and with our mouths. Let's make time for *focused* prayer. Let's make time for worship and devotion - at home, alone and with our families, and in Church. Prayer is what makes us truly human.